

Yvonne Dohna Schlobitten

Sikstinska Madona - Heidegger i milosrđe "slike"
Marijanska ikonografija između istoka i zapada

Rafaelova *Sikstinska Madona* nas vodi u paradigmatičkom smislu ka propitivanju religijskih vrijednosti „slike“, koje možemo tražiti ne samo u reprezentaciji, već u prisutnosti koja pripada liturgijskom prostoru i vremenu. Epifanijski i eshatološki karakter Rafaelove slike čini ovo djelo ikonom. Istok je zadržao koncept hijerofanijske umjetnosti, percipirajući ikonu kao reprodukciju arhetipskog modela, zajamčenog nepromjenjivošću i fiksiranošću umjetnikova čina, koji isključuje subjektivnu kreativnost. Zapad, međutim, prihvaća umjetničku imaginaciju u interpretaciji religijskih sadržaja i stvaranju brojnih varijanti neke teme. *Sikstinska Madona* predstavlja iznimno djelo, izvan navedenih suprotstavljenih kategorija. M. Heidegger je primijetio kako je *Sikstinska Madona* neraskidivo vezana za prostor u koji je postavljena, ali ne u povijesno-antikvarskom smislu već s obzirom na bit slike (*Bildwissen*). Heideggerova fenomenologija daje uvid u prostor slike koji je definiran kao prostor vjerskog doživljaja. U tom smislu, slika nije kopija, već događaj; nije simbol, već transsubstancijacija – misterij koji se slavi, događaj slavljen u Euharistiji.

Prijevod s talijanskoga: Monika Štitić